

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. I. Veneratio Sancto, Beatis jam adscripto atque ad ecclesiam S.
Stephani translato, in Calabria exhibita, frequentiaque ad ejus
invocationem miracula patrata, quorum aliquot, annum MDC prægressa,

...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

ACTORE
C. B.

APPENDIX

Seu supplementum ad gloriam Sancti posthumam.

§ I. Veneratio Sancto, Beatis jam adscripto atque ad ecclesiam S. Stephani translato, in Calabria exhibita, frequentiaque ad ejus invocationem miracula patrata, quorum aliquot, annum MDC prægressa, recensentur.

Postquam sacrum Brunonis, Beatis a Leone X Papa, uti in Commentario prævio § 47 docui, anno 1514 adscripti, corpus e Turritana, in qua jacebat reconditum, sanctissimæ Dei Genitricis ecclesia ad Turritanam itidem S. Stephani ecclesiam ipso dicto anno 1514 fuisset translatum, singularem, qua in sanctum Ordinis sui Institutorem ferebantur, venerationem Cartusiani universim omnes, ac nominatim Turritani magis ac magis non uno manifestavere indicio. Ac primo quidem, Turritanum S. Stephani monasterium, unice tunc, primævo S. Mariæ et S. Stephani nomine mutato, S. Stephani de Bosco seu de Nemore appellari solitum, sub cujus etiam tum, non secus ac hodie, nomine Turritana (adi Commentarium prævium num. 755) S. Mariæ ecclesia totumque ædificiorum, ad Turritanam eremum spectantium, complexum veniebat, non S. Stephani modo, ut Leo X Papa (adi Comment. prævium num. 755 et seq.) staterat, sed, ad sancti illius martyris nomen nomine S. Brunonis adjuncto, S. Stephani et S. Brunonis domum in sancti Patris sui honorem deinceps appellavere, eundemque etiam in finem temporis lapsu Ordinis sui provinciam, quæ Turritanam cartusiam modo complectitur, quæque antea Provinciam Lombardiæ Ulterioris nomine distinguebatur, S. Brunonis provinciam, quo nomine hodieque isthæc gaudet, nuncupavere, uti disco partim ex Morotio in Theatro chronologico pag. 226, partim ex Camilli Tutini Ordinis Cartusienis ad annum 1514 Prospectu.

2 Verum in facta monasterio suo a S. Brunone appellatione, quod parum sane fuisset, neutiquam stetit Cartusianorum, Turritanam eremum, sibi a Cisterciensibus Leonis X Papæ jussu tandem redditam, incolentium, eximia plane erga sanctum illum Patrem suum veneratio. Quod enim (vide recitata in Commentario prævio num. 776 verba) de sacro Brunonis capite faciendum, populo adstanti, dum pretiosa ejus lipsana transferrentur, dixerat Mathæus, cartusie Bononiensis Prior, executioni id illi mandandum curantes hermæ argenteo, affabre elaborato, sacrum Sancti caput, seu potius hujus, quæ penes ipsos adhuc mansit, partem includere. Nec contenti ita effecisse, ut pretiosum hoc pignus congrua debique reverentia custodiat, haud dudum etiam,

B Sanctus ad monasterii S. Stephani appellationem nominis sui adjectione

ac annus, qua caput ejus transferretur, solennitatis institutione honoratur,

ut apparet, post annum 1514 institueret, ut quot annis, quo et apud populum incrementa caperet Sancti cultus, sacrum ejus caput, hermæ, ut dixi, argenteo jam inclusum, secundo Pentecostes festo e S. Stephani ecclesia, in qua servatur, ad ecclesiam S. Mariæ solemniter deferretur, postridieque ex hac ad S. Stephani ecclesiam eodem modo reportaretur. Et vero felici successu haud caruit hujus solennitatis institutio. Non solum enim ex hac multum increvit Sancti cultus; verum etiam subinde est factum, ut, qui ad illam venerant, infirmi, S. Brunonis implorato auxilio, pristinae sanitati fuerint restituti.

3 Ita testantur varii, qui, quæ Dominus ad manifestandam Servi sui gloriam operari tunc dignatus est, miracula in litteras misere. Aliquot ex hisce simulque nonnulla alia, quæ aliis etiam temporibus ad S. Brunonis invocationem ante annum 1600 fuere patrata, lubet præsentibus §, servato, quo contigere, ordine chronico, recensere. Ne hunc adeo perturbem, abs illis, quæ extra præfatæ solennitatis tempus facta sunt, duco initium. Surianus in suis ad S. Brunonis Vitam, a Surio scriptam, Annotationibus pag. 519 sic scribit: Anno MXXXIII prima die Februarii V. P. Jacobus Aragonensis, professus cartusie Neapolitanæ ac Prior cartusie S. Stephani supra dicti, et cæteri monachi conventuales scriperunt capitulo generali Ordinis Cartusienis sequentia miracula, quæ tunc recens post receptam domum (Calabrinam nempe S. Stephani) acciderunt: Istis diebus nostris nobilis Alphonsus Toraldus Neapolitanus, frater germanus excellentis domini Adami Toraldi, baronis de Badulato, valde erga S. Brunonem pie affectus, cum esset Tropeæ, quæ est urbs Calabriae maritima, animi causa deambulans juxta mare super quandam declivem rupem altitudinis fere centum cubitorum, accidit, ut, fallente pede, in præceps, capite inverso, laberetur. Qui cadens ruinosam maceriem manibus apprehendere, ne in ima corrueret, tentavit; sed ipsa eadem super eum delapsa est; unde et in eo discrimine positus S. Brunonem adiutorem invocavit, et mox aspectu monachum, vestibus albis aspectuque decorum, manum suam dextram tenentem et ad ima loca sè leniter deducentem.

4 Quo factum est, ut nullam ex eo casu passus sit læsionem, cum tamen ejus comites, qui ad cadentem accurrerant, extinctum eum aut corpore contractum ex lapsu existimarent. Igitur pedester domum est regressus, ne vehiculo quidem aut aliena opera indigens ad iter; quod beneficium maximum meritis S. Brunonis acceptum tulit. Accidit id circa annum MXXXII. Camillus Tutinus idem etiam miraculum in concinnato a se Ordinis Cartusienis Prospectu recenset; verum id, non ad annum circiter, uti hic Surianus, 1592, sed ad annum 1518 refert. At vero, etsi id ita sit, duo isti scriptores sese inter pugnare censendi propterea non sunt, cum Surianus miraculum illud, non districte anno 1592 innectat, sed anno circiter 1592, quæ loquendi formula trium quatuorve annorum extensionem patitur, accidisse, dumtaxat scribat. Ut sit, miraculum illud præcessisse videtur tria alia, quæ ex Jacobi Arragonii reliquorumque religiosorum Cartusie S. Stephani incolarum relatione in præfatis suis ad Vitam S. Brunonis Annotationibus narrare pergit Surianus. Primum sic habet: Domna Laura Carrafa, filia ducis Niverniæ, comitissa Arenarum, cum pregnans esset,

D

miraculisque inclarescens, lapsus e loco declivi

E

servat incolentem, infirmæ sanitatem restituit,

F

in

A in gravissimam incurrit valetudinem, quæ cum in extremis ageret, vir ejus D. Franciscus, comes Arenarum, qui semper S. Brunonem pie coluerat, votum fecit, oblatum se ad illius altare calicem argenteum; et tunc, sicut comes ipse et comitissa testati sunt, sanata est ab illa gravi infirmitate, et tempore opportuno enixa est infantem, cui nomen S. Brunonis in baptismo imposuerunt. Et ne immemor umquam esset accepti beneficii mater, vovit vestes albas induere, qualibus indutus fuisse visus ipse S. Pater, qui in somnis ei apparuerat.

demone ex
energumena
expellit,

5 Secundum his verbis concipitur: ANNO MDXXII quidam ex oppido Zimbario Squillacensis diocesis, quatuor fere passuum millibus a monasterio (S. Stephani nimirum) dissito, nomine Gareus Scopacasa, cum uxore sua Isabella adduxerunt ad januam monasterii unicum filiam suam, habentem spiritum immundum, cumque ad eam allatæ fuissent reliquæ sanctorum Stephani et aliorum Divorum, ut dæmon ab ea eijceretur, sicut alias factum fuerat, et nulla spes egressionis appareret, V. P. Vicarius P. de Corduba consilium parentibus puellæ dedit, ut ad specum S. Brunonis, quæ milliario a monasterio abest, eam ducerent. Quo cum pervenissent, ter flexis genibus puella devote orantes circumierunt. Dein puella post osculum pedibus imaginis S. Brunonis impressum hausit aliquantum pulveris ex eadem specu. Mirabile dictu, post sumptum pulverem spiritus infestus cæpit per viscera puellæ discurrere, ac inde immigrans in brachium ad manum tandem devenit; et, ut indicium excessus sui relinqueret, in summitate digiti unius tumore facto, latius apertis poris non sine sanguine exitum sibi providit et penitus abscessit. Tam malo hospite liberata puella cum parentibus ad monasterium regressa est, ubi Deo et S. Brunoni, liberatori suo, gratias immensas retulit. *En modo etiam postremum e tribus supra dictis miraculis. Sequentibus hisce apud Surianum pag. 525 verbis exponitur:* Per eadem tempora (annum scilicet 1325, quo trium dictorum miraculorum certius redditum fuit generale Ordinis Cartusienensis capitulum, haud multum prægressa) in oppido Pizzone diocesis Melitensis, sexto lapide a monasterio (Turritano S. Stephani nimirum) dissito, sacerdos quidam

C e gremio cleri secularis nomine Sophranus Miriano, habens apostema in pectore circa vitales partes, votum nuncupavit S. Brunoni. Qui, continuo sanus effectus, sicut ipse scripto testatus est, facem cereæ * virginæ misit ad altare S. P. Brunonis, in qua curationis et sospitatis series legebatur. *Subdit modo hic Surianus alia miracula, S. Brunonis meritis patrata, quæ quemadmodum ait, exscripta sunt ex schedis Mss. D. Nicolai Riccii de Taberna, professi ejusdem (S. Stephani) domus, accuratiusque, adjectis etiam aliis nonnullis, a V. P. Severo a Neapoli fuere digesta.*

sui visione
oblata patrem
S. Ludovici
Bertrandi, ut
maneat in sa-
culo, monet,

6 Verum cum primum ex his anno demum 1524 accidisse notetur, citiusque fortassis, quam hic melaturum, in Commentario prævio num. 746 sponendi, S. Brunonis et S. Vincentii Ferrerii apparitio, Aloysio Bertrano seu Bertrando S. Ludovici Bertrandi patri, divinitus oblata, evenerit, lubet hanc, antequam ullum ex iis recenseam, lectori hic, ne ab ordine chronico deflectam, exhibere. A Suriano itaque pag. 518 et seq. hunc narratur in modum: Isdem (pater scilicet S. Lu-

dovici Bertrandi) alia vice, defuncta prima sua uxore, pergebat ad eandem domum (Cartusianam nempe) Portæ-cæli, quæ Valentia (Hispaniæ scilicet Tarraconensis civitate, in qua commorabatur) quatuor leucis abest, religiosum habitum petiturus, atque in itinere iidem SS. Vincentius et Bruno se videndos præbuerunt, dicentes, voluntatem Dei non esse, ut religiosus fieret, sed ut ad seculum rediret. Qui ex secunda postea ducta uxore Joanna Angela anno MDXXVI sustulit B. Ludovicum Bertranum Ordinis Prædicatorum, qui, sanctitate et miraculis clarus, ad cælum abiit anno MDLXXXI. Ita loco citato Surianus, ibidem etiam addens, relationem istam a P. Joanne Madariaga part. 1 Vitæ S. Brunonis cap. 22, § 5 e S. Ludovici Bertrandi Vita, per fratrem Justinianum Antist eavata, fuisse descriptam; quod sane, cum in hac relatio eadem reperiatur, veritati puto esse consonum. Ad miracula modo, quæ ex Nicolai Riccii schedis Mss. deprompsit accuratiusque, teste ex dictis Suriano, digessit aliisque nonnullis auxit Severus a Neapoli, progredior.

7 Primum e Suriani recensione sic habet: Anno Domini MDXXIV, cum esset Prior hujus (S. Stephani) domus V. P. David de Charcascolis Mediolanensis, professus cartusie Papiensis, excellens dominus Joannes Baptista Carrafa de Neapoli, comes tunc Agrotariæ ac dominus Castri-veteris necnon et Rocellæ, infirmatus est usque ad mortem, omnique medicorum auxilio destitutus cum ageret in extremis, nocte quadam per visum objectus est ipsi S. Bruno dicens: Joannes Baptista, si restituere distuleris territorium, per tuos injuste occupatum, domui meæ S. Stephani de Nemore, morte morieris et non vives. At ille, simili voce respondens, ait: Quod territorium Pater? Territorium, intulit, quod vos de Ninfo dicitis, concessum mihi et successoribus meis a comite Rogerio Normanno, et, his dictis, evanuit. Statuit præfatus comes intra se de hoc certius aliquid cognoscere, ac omnia reddere. Mirum dictu! vix hoc apud animam suam constituerat, cum melius habere cæpit et febris prorsus omnique vitæ discrimine exemptus est. Dein accersitis notario et testibus visionem retulit, ac territorium, multis jam annis occupatum, restituit, ac quam plurima alia beneficia a S. P. Brunone obtinuit, quæ

AGTORE
C. B.

restituere,
quod ad Tur-
ritanam car-
tusiam spe-
ctabat, sta-
tuentem sa-
nat,

E

F latius in instrumento restitutionis continentur. Hoc confectum est Neapoli xviii Novembr. MDXXIX (error hic cubat, estque annus, quo restitutionem illam factam, infra num. 15 invenies, 1529 substituendus) per notarium Virgilium de Buluito de Neapoli inter V. P. D. Octavianum de Mantua, Priorem tunc domus S. Stephani ac visitatorem provinciæ, et præfatum comitem, qui, ut in eo scribitur, bonam fidem cognoscens et attendens devotionem maximam, quam se gerere dixit erga monasterium S. Stephani et propter reverentiam, quam habet S. Brunoni, cujus sanctæ reliquæ in monasterio prædicto venerabiliter sunt repositæ, cujus merito et intercessionibus continuo existit adjutus, et præsertim in obtinenda a Domino prole, atque pro animæ suæ et prædecessorum suorum salute, certioratus prius et plene informatus de jurisdictione monasterii etc. sponte, et bona, pura et libera voluntate relaxavit prædictum territorium de Ninfo, ac per fustem resignavit V. patri Priori etc. Cujus capta fuit corporalis possessio xxix Januarii anno MDXXX a præfato Octaviano Priore, præsentem

AUCTORE
C. B.
ac Cathari-
nam Thoma-
siam, adhuc
juvenem, gra-
vissimo peri-
culo eripit,

præsente cum aliis monachis D. Stephano de Suriano professo ejusdem domus.

8 *Tale est primum, quod e Mss. Nicolai Riccii de Taberna schedis, a Severo de Neapoli accuratius digestis atque aliunde auctis, Surianus loco supra citato refert; huic autem sequens proxime subiungit: Circa annum MXXI, cum B. Catharina Thomasia Majoricensis, postea canonica Regularis Ordinis S. Augustini in monasterio S. Mariæ Magdalenaë urbis Majoricarum, ætatis esset annorum circiter quinque, et cum avo suo iter haberet in loco declivi juxta Cartusiam Majoricarum, apparuit ei monachus quidam in veste alba, quæ Cartusiensium est propria, qui S. Bruno fuisse creditur, quique ei prædixit, eam Christi sponsam futuram, et non, ut avus optabat, matrimonio copulandam. Alia similiter vice, antequam decimum ætatis annum attingeret, cum antrum quoddam introgressa in foveam lapsa esset, unde sine humano auxilio exire non poterat; eo deficiente, divinum imploravit, quod continuo adfuit: nam adstitit ei humana specie vir augustior in veste candida, qui ejus sententia Cartusiensis videbatur. Sed*

B S. P. Bruno, qui alias ei eodem schemate apparuerat, fuerit oportet; qui et eam consolatus, ne timeret, admonuit, atque ut baculum, quem manu tenebat, apprehenderet ac firmiter teneret; quo apprehenso, facilis ei fuit ascensus e fovea, moxque ab ejus oculis subtractus est. *Hoc duplicis apparitionis prodigium, quod an Brunoni vere attribuendum sit, dubitari possidetur, non ex Nicolai Riccii schedis, sed aliunde hausisse videtur Severus a Neapoli. Ita opinari me facit Surianus, cum ad illius calcem notet, esse id depromptum e Catharinæ Thomasiæ, quæ inter Prætermisssos ad 3 Aprilis diem relata apud nos est. Vita, Hispanico idiomate a V. P. Bartholomæo Valperga, Cartusiæ Majoricensis monacho, conscripta, annoque 1617 Majoricæ typis excusa.*

injurie sibi
illata Deum
habet vindic-
cem,

9 *En modo alterius generis miraculum, nimirum, non quo cuiquam Sanctus beneficium contulit, sed quo, qui in eum fuerat injurius, divinitus fuit punitus. Id Surianus jam nunc narrato proxime subnectit itaque exponit: Anno Domini MXXIV, v Octobris pridie illius diei, qui S. P. Brunoni sacer est, vir quidam nobilis et clarus genere, sed a callidissimo hæretico Martino Bucero misere seductus, in cartusia Coloniensi sub tempus, quo Vespertinae preces horariae aguntur, sedebat in hypocausto, ubi hospites excipi solent, parum quid edens et bibens cum religioso P. Petro Boechem, tunc procuratore ejusdem cartusiæ, postea Priore Confluentino, a quo cum audisset, die sequenti S. Brunonis celebrandum festum solemne, non sine stomacho respondit: Putatis vos, illum in Divorum numerum relatum? Certe, si ille Sanctus est, nunquam post haustum hoc poculum contingat prospera me uti valetudine. Dixit, bibit, moxque tanquam aliud agens cœpit sedere cogitabundus, ut solent phantastici. Paulo post equum conscendens ad castrum suum abiit. Nec mora: in lectum decidens, paucis post diebus ita, ut sibi ipse erat imprecatus, ex morbo periit, vel invitus approbans S. Brunonis sanctitatem. Prodigium istud, seu divinam de irrogata Servo suo injuria vindictam etiam refert in Sacario Agrippino pag. 214 Erardus Winheimius; verum tam hic, quam Surianus, quod nomen fuerit*

viro nobili, qui ob prolata in S. Brunonem verba D injuria misere interit, non edicit, ita verosimilime ambo, ut nobilissimæ ac notissimæ hodieque familiæ, e qua is ortus fuit, honori parcerent, faciendum rati. Et sane laudando omnino consilio ita fecere; quare et ego eorum exemplo a proferendo viri illius nobilis nomine hic abstinere, licet interim id e Cartusiæ Livanæ antiquo, probatæque fidei monumento opprime compertum habeam.

10 *E miraculis, annum 1600 prægressis, quæ e Mss. Nicolai Riccii de Taberna schedis, a Severo a Neapoli aliunde auctis, apud Surianum referuntur, hicque in medium adducenda sunt, alterum modo recenscamus. Cum... monasterium S. Stephani (adi Surianum in suis ad S. Brunonis Vitam, a Surio conscriptam, Annotationibus pag. 551 et seqq.) in amplio rem formam redigeretur anno Domini MXXII, Priore existente D. Petro Paulo Lumbulo de Cajeta, professo domus Neapolis, cuius vita mansuetudine, pietate ac religione plena fuit, refectorii pars superna opere testudineo fabrefacta, quam Italici incolæ Lamiam vocant, valde profecto nitida, multoque sumptu constructa, jam sibi coherens ac constans videbatur, ut, humore desiccato, fulera lignea, quæ lapides, cœmento compactos, sustinebant, subdici atque amoveri possent, opus illud aliquanto citius, quam oportuit, aggressi demoliri cœmentarii subito horribilem fragorem audiunt ex fatiscente testudine. Accidit vero, ut quidam, nomine Bonellus, operis magister ac alii ejusdem artis illi assistentes, cum in tam presenti discrimine versarentur ac periclitarentur, omnes una voce clamare cœperint: Sancte Bruno, fer opem nobis. Quo dicto, vident quemdam monachi specie, vultu venerabilem, qui eorum manus apprehendens, eos in aliam partem extra refectorium transtulit, et continuo testudo fatiscens collapsa est. Unde B. Brunonis meritis incolumes evadentes Deo beatoque Patri gratias ingentes retulerunt. Egrege enim vero, quam potens sit in cælis S. Brunonis patrocinium, e postremo hoc miraculo elucet; ne autem de ejus veritate quis ambigat, apud Surianum mox subiungitur: Hoc miraculum eo anno MXXII contigisse, præter Joannem Madariagam, id asserentem ex testificatione jurata V. P. Sylvii Prioris lib. 1, cap. xxii, confirmat etiam pictura ejusdem refectorii, quæ opus (quod scilicet post collapsam anno 1555 prioris structuræ testudinem fuerat resumtum) indicat consummatum anno MXXIV et etiamnum adhuc ibidem memoria viget a majoribus accepta.*

operariis, in
præsensissimo
periculo con-
stitutis, suc-
currit,

E

F

11 *Nec minus, quanti apud Deum meriti sit S. Bruno, aliud, quod nunc etiam subdo, probat miraculum. Hic apud Surianum pag. 555 et seqq. concipitur verbis: Eodem fere tempore scilicet ante annum MXXVII quidam domnus Stephanus Carozza ex oppido Suriano diocesis Melitensis sex fere passuum millibus a monasterio (S. Stephani videlicet) ex primis professis domus hujus an. MXXV, propter varia crimina (verba sunt cartæ capituli generalis anni MXXV in dispositione provinciae et hujus domus) in magnum scandalum Ordinis ab eo perpetrata et propter frequentes ejus apostasias, tanquam incorrigibilis, ab Ordine expulsus et alienus denuntiatus est. Qui deinde vixit in eodem oppido more sæcularium clericorum pluribus annis, ac tandem in maximum laterum dolorem et febrim incidit; unde et ad extrema deductus*

sacerdoti, Or-
dinis sui olim
alumno, fe-
licem vitam
exiit,

A deductus omnique prorsus destitutus auxilio elata voce clamare cepit : Sancte pater Bruno, adjuva me. Conspiciebatur torvis oculis ac tristi facie multos motus per cubile facere, et nihilominus semper magnis vocibus iterabat : Sancte pater Bruno, adjuva me, nec alia verba in ore habens magis magisque cruciabatur. Hæc animadversens frater ejus Jacobus Carozza cum cæteris domesticis, commiseratione moti, Priorem monasterii adierunt, qui, his auditis, mox P. Franciscum Micelottam de Biungio, professum et procuratorem hujus domus, destinavit cum plena sua potestate et facultate eum Ordini reconciliandi et illius habitu induendi. Perrexit ille, atque intrans domum more recepto dixit : Pax huic domui etc. Statimque infirmus, qui velut exanimis jacebat, exclamavit : Induc me, pater, nam mori nequeo, nisi prius in gratiam receptus, habitum quoque, quem dimisi, recepero. Hoc mihi donum a Deo obtinuit pater sanctissimus Bruno. Qui simul ac habitu fuit indutus, melius habere cepit, et eidem patri peccata confessus sacratissimum Sacramentum Eucharistiæ humiliter petiit et accepit. Deinde

B cum magna cordis contritione sacro oleo est perunctus, et sic munitus diem clausit extremum, atque ad monasterium corpus ejus delatum in communi cœmeterio tumulatum fuit. Hoc autem circa annum MDLVIII contigisse oportuit; nam anno MDLIX Fr. Micelota institutus est per capitulum Prior domus Trisulti, et obiit MDLX.

terra de Ninfo, quam, Turritana Cartusiarum ab avo suo restitutam, invaserat,

12 *Miraculum istud, seu beneficium, a S. Brunone sacerdoti, Ordinis sui olim alumno, impensum, ex Ordinis Cartusienensis capituli carta, uti relationis jam data initio, indicatur, primitus haustum esse, Surianus etiam, qui id ex auctis per Severum a Neapoli Nicolai Riccii schedis accepit, ad calcem subjungit, ac deinde, aliis nonnullis, quæ brevitatis causa omitto, interpositis, pag. 534 sequens, quod, in Fabricio Carrafa, cum terram de Ninfo, ab avo suo Joanne Baptista Carrafa (adi num. 7) Cartusiarum S. Stephani restitutam, iterum occupasset, patratum, in eandem schedas e Turritana S. Stephani cartusiarum tabulario fuit illatum, subnectit: Anno, inquit, MDLXXXVI mense Octob. dominus Fabricius Carrafa, marchio Castri-veteris, Hieronymi F. ac Jo. Baptistæ Carrafæ nepos, cum majorum suorum contumacia in eo propagaretur in occupando atque indebite retinendo territorio sæpe dicto de Ninfo, et a Priore illius temporis V. P. Petro Bono de Agrottaria in jus vocatus pro restitutione contemneret, in febriem incidit acutissimam, adeo ut a medicis de illius vita conclamaretur, familiares religiosissimam matrem adhuc superstitem, in proximo oppido commorantem, accersierunt ad luctuosum sui nati funus delendum. At illa ex infortuniis, quæ prædecessoribus suis ob prædicti territorii usurpationem evenerunt, edocta nuntiis respondit: Ego veniam et curabo eum, Deo dante, et S. Brunone suffragante. Illico ad filium pergens, jam morti proximum sic allocuta est: Merito hæc pateris, quia territorium de Ninfo S. Brunonis injuste occupas, et nunc audi sermonem meum, accersi Priorem S. Stephani dictumque locum ei restitue, et statim liberaberis, sciesque, quia manus Domini super te est, alligens et eruens te.*

restitutionem spondenti liberationem a febre, atque multis aliis,

C 15 Statim ille matris monitis obtemperavit, ac coram multis adstantibus se ita facturum protestatus est. Misericors autem Deus, qui non vult mortem peccatoris, sed ut convertatur et

vivat, statim febre imperavit ac recessit, atque incolumis effectus, quod spondederat, opere adimplevit, publico confecto instrumento xviii Octob. MDLXXXVI, Indict. xv per manus Consalvi Ermogida de terra Spatulæ, in quo sanitatem miraculose se recepisse confitetur his verbis: Pro summa devotione prædicti S. Brunonis et per merita et beneficia recepta et diversimode habita, et quæ a prædicto S. Brunone habere sperat, et indies habet, et præsertim in presenti sua magna infirmitate etc., et confirmavit cessionem Jo. Baptistæ sui avi xviii Novembr. anni MDLXXXIX, ut (vide num. 7) supra. Eodem die etiam litteras dedit ad conventum, commendans se ejus precibus. *Venio nunc tandem ad miracula, e jam sæpe laudatis schedis hausta, atque in annua, quæ e Turritana S. Stephani ecclesia ad Turritanam itidem S. Mariæ ecclesiam sacrum Brunonis caput deferri ex supra dictis modo solet, solemnitate ad ejus invocationem patrata. Surianus pag. 536 sic scribit: Anno MDLXXXIX convenientibus juxta morem ex castris, oppidisque circumpositis quamplurimis sacerdotibus et promiscui sexus turbis cum solemnibus supplicatione, qua e monasterio S. Stephani Feria secunda post Pentecosten conventualiter a monachis deferretur simulachrum argenteum umbilico tenus, in quo asservatur caput S. P. N. Brunonis, et digitus integer S. Stephani protomartyris, in manu itidem argentea reconditus, qui ab Urbano II, instante comite Rogerio, huic domui (Calabrinæ nimirum S. Stephani) donatus fuisse perhibetur, ad ecclesiam B. Mariæ, milliario hinc distantem, juxta quam olim fuit eremus, a S. Brunone constructa, multi ex diversis languoribus Dei Genitricis auxilio et S. Brunonis meritis curati sunt, quos propriis oculis multi ex nostris viderunt; erant enim ibi monachi et conversi num. xxv.*

14 Ibidem vidisses alios supplicabundos opem B. Virginis, alios S. P. N. Brunonis nomen inclamantes; nec frustra: sanabantur enim a quacumque detinebantur infirmitate. Adfuit tum inter eos mulier quædam ex vicino oppido, Pizzone dicto, muta, quæ decem et octo annos elocuta verbum non fuerat, et mox in illa præfata ecclesia clamare cepit: Misericordia; tuncque loquendi liberum usum recepit. In cujus accepti beneficii memoriam habitum Ordinis B. Virginis, ac nominatum binis hic memoratis, insignia beneficia a Deo obtinet.

F quædam mulier ex oppido Suriano ad præfata ecclesiam accessit, quæ, duodecim annos habens in infirmitate sua, omnem fere substantiam frustra in medicos erogarat. Hæc coram omnibus flexis genibus orans clamare cepit: Serve Dei S. Bruno, jam confessa sum, jam sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum suscepi, si expedit salutem animæ meæ, impetra mihi sanitatem; sin autem, felicem obitum; læta enim moriar, si hoc mihi contigerit in hac ecclesia. Mirabile dictum! Continuo defuncta est, et quasi ridens ab omnibus conspiciebatur, atque in eadem ecclesia sepulturæ tradita est. *Talia sunt duo, quæ præsentibus recensenda adhuc erant, seu miracula seu beneficia. Verum erit fortassis non nemo, qui, an primum ex his S. Brunonis patrocinio patratum fuerit, revocet in dubium, quod mulier muta, in cujus favorem obtigit, invocasse illum non legatur. Attamen, cum hæc album sanctimonialium Cartusianarum more habitum in accepti beneficii memoriam deinceps gestarit, acceptum*

ACCITORE
C. B.

AUCTORE
C. B.

acceptum id Brunoni retulisse, itaque sese hunc invocasse confessa videtur; quod cum ita sit, partem equidem in illo seu miraculo seu beneficio, nisi forte, quod tamen non puto, sanctissimæ Dei Genitrici adscribendum potius totum id sit, habuisse Sanctum, admittendum apparet. Ad ea modo, quæ § sequenti expedire statui, progrediamur.

§ II. Aliquot miracula, sæculo XVII, ante annum tamen hujus XXIV, patrata, recensentur, et qui tandem Sancti cultus ad universam Ecclesiam extensus, festumque ejus tunc Coloniae Agrippinæ celebratum fuerit, exponitur.

B
Energumēnus, pulvere ex antro, cui a S. Brunone nomen,

Non pauca pulvere abraso e lapide specus seu antri, in quo, ut nonnulli ex dictis in Commentario prævio § 43 volunt, continuo S. Bruno post suum in Turritanam eremum recessum habitavit, reque etiam vera subinde (ad eundem Commentarium prævium num. 748) commemoratus fuisse videtur, in ægrotantium languidorumque favorem patrari miracula, Surianus in suis ad Brunonis Vitam, a Surio contextam, Annotationibus et Nicolao Riccio de Taberna supra laudato præfatus, sequens seu miraculum seu beneficium, quod pulvere illo adhibito, patratum fuit, e recensione Severi a Neapoli, qui id, ut præmittit, e Basilio Cartusie Turritanæ fratre converso, reique gestæ oculato teste audivit, pag. 561 in medium adducit hisce ipsis Severi verbis: Frater Blasius de Pace ex eadem Serra oppido vicino ad milliari, monasterii (S. Stephani de Nemore) conversus, professus ejusdem, Deo permittente, a maligno spiritu obsessus misere vexabatur. Cui V. Prior prædictus (Ludovicus Suespeckh nimium) summa, qua præditus erat, caritate compatiens, cupiens ovem suam ab invasione infernalis lupi eripere, sciens etiam, genus quoddam dæmoniorum non nisi oratione et jejuniis ejici, tribus diebus pane et aqua dumtaxat victitavit, atque, aliis negotiis intermissis, solum orationi vacans permansit. Post tertium diem, accuratori generali peccatorum confessione præmissa, in sacrarii altari, in quo in fabrefacto loculamento, ebano argentoque permixto varie cælato, asservantur caput S. P. Brunonis in argenteo simulachro, et aliæ Sanctorum reliquiæ, Missam quoad devotius potuit, celebravit, præsentem fratre Blasio arreptitio et prædicto fratre Basilio.

adhibito, liber evadit,

16 Post Missam ventum est ad exorcismos, et cum dæmon egredi cunctaretur, recordatus est P. Prior lapidis specus S. Brunonis, ac statim mandavit F. Basilio, ut, conscenso equo, quantocumque lapidis pulverem, e specu sumptum, ad se perferret. Qui jussa complens, cum, accepto inde pulvere, domum rediret, in medio itinere derepente ventum validum contra se irruentem sensit. Quo violenter ex equo excussus in terram male acceptus decidit. Eodem momento dæmon, in cachinnum solutus per os arreptitii in hæc verba prorupit Calabrorum

dialecto: At come buono conzato se ne terra! D quæ Latine sonant: At quam bene acceptus redit. Ita mihi præcise referente eodem fratre Basilio; equo sine sessore recta ad monasterium redeunte, homines ad prostratum, ut existimarent, nec e terra adhuc surgere valentem, excurrerunt, domumque reduxerunt. A quo accepto pulvere atque contra dæmonium adhibito, illud exire ab homine coegit, ac statim liberatus ad obitum usque incolumis permansit. Obiit vero postea 4 Aug. MDCCXXV. Cum Ludovicus Suespeckh, qui, dum Turritanæ S. Stephani et S. Brunonis Cartusie Prior esset, dæmonium, pulvere ex lapide antri S. Brunonis adhibito, e fratre Blasio energumeno, uti hic narratur, cepulit, Prior primum, quemadmodum apud Surianum loco cit. Severus a Neapoli docet, anno 1608 fuerit creatus, annoque 1611 obierit, oportet, ut tempore, inter utrumque hunc annum medio, prodigium istud acciderit; quare cum forte etiam annum 1609 præcesserit, visum est id hic præmittere aliis adhuc recensendis miraculis, quæ vel hoc ipso anno vel serius evenere.

17 En adeo nunc unum, quod anno 1609 accidit, quodque, licet non pulvere, e Brunoniani antri lapide accepto, Sancti tamen patrocinio fuit patratum. Hisce exstat apud Surianum pag. 565 et seq. verbis expressum: Sub eodem P. Priore (monasterii S. Stephani Ludovico Suespeckh) anno MDCCX, cum ad monasterium vectaretur magnus lapis, e vicina lapidicina excisus, quadratus, octo vel amplius palmos habens undique in longitudine, et unum fere cum dimidio diametrale, usui futurum pro tabula summi altaris ecclesie, tanti ponderis, ut a pluribus boum jugis supra lignea machina ægre advehi potuerit, et multus ad visendum populus accederet, quidam David Muller Brandenburgensis, in lapide et ligno egregius sculptor, qui suæ artis admiratione digna multa emblemata ex lignorum segmentis coagmentatis versicoloribus effecit in hoc monasterio, quique præfate machinæ structor et præfectus operis aderat, cum medio itinere flexo poplite currum adaptare vellet, ac subtus aspiceret, altera ex rotis tibiam illius adeo valide pressit, ut in terra, penitus humo cedente ponderi, absconderetur, ipso David clamante, S. Bruno, opem fer mihi; cumque plurimi commiserationis ergo accurissent, tibiam ejus comminutam existimantes, inventa est aliquantulum in nervis læsa, quæ etiam paulo post perfecte curata est. In eodem loco præfatus sculptor ædiculam seu parvulam capellam, in colle sitam, suis sumptibus erigendam ad rei futuram memoriam curavit, quæ adhuc exstat. Duobus hisce jam relatis atque apud Surianum exstantibus miraculis aliud modo subjungo, typis hactenus, quod sciam, non subjectum, quod in S. Brunonis imagine Cavallione, seu, ut ab aliis scribitur, Cavallione, episcopali Vindascini in Provincia ad Sedem Apostolicam spectantis comitatus civitate, anno 1610 patratum est, quodque cum Majoribus nostris e magna Cartusia anno 1668, uti, quam ei adscripserunt, notitia me docet, fuit communitatum.

18 Sequentibus hisce verbis describitur: Anno Domini MDCCX, mense Augusto, Alexander Maurissius, civis Cavallionensis, visa tabella quadam in choro PP. Capucinatorum Cavallionensium, in qua recenter a patre Bernardino effigies sancti Ludovici, episcopi Tholosani ejusdem Ordinis S. Francisii

aliisque aliud, invocato Sancto, insigne beneficium consequitur.

E

F

Imago, in qua Sancto alienus habitus, proprio deleta, fuerat apictus.